

Vánoční prohlášení

V souladu s poselstvím Vánoc vás prosíme o modlitby a aktivní snahu vytvářet v Evropě otevřené společenství, které vítá příchozí a usiluje o jejich začleňování.

V předvánočním čase se křesťané chystají na oslavy Kristova narození. Je to čas plný naděje a očekávání, inspirovaný slovy proroka Izajáše: „Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo.“ (Izajáš 9,2)

Apelujeme na národy i jednotlivce v Evropě, na politické představitele a na naše církve: nedovolme, abychom se stali lhostejnými k utrpení druhých.

Chraňme důstojnost těch, kteří potřebují naši pomoc, a mějme na paměti, že přijímat cizince patří k našemu křesťanskému i evropskému dědictví.

Nechť máme dostatek odvahy i jistoty pramenící z víry v Božího syna, jenž je světlo světa a jehož narození slavíme.

Pán Ježíš nám bude ukazovat cestu, která vede ke společnému soužití.

Mnoho lidí v dnešním světě stále prožívá hrůzy pronásledování, bojů a válečných konfliktů. Podle OSN muselo své domovy za účelem hledání útočiště a živobytí opustit téměř 70 milionů lidí. Více než polovina z nich jsou děti.

Slovy vysokého komisaře OSN pro uprchlíky: „Uprchlíkem se nikdo nestává z vlastního rozhodnutí. Na nás ostatních pak je rozhodnout se, jak pomůžeme.“ Křesťanům by jako vodítko měla sloužit Bible, ve svém konání bychom měli následovat Ježíše Krista. Tento čas vánočních příprav nechť nám je upomínkou našich závazků a zároveň Božího příslibu světla a života pro tento svět.

Ježíš se stal člověkem: O Vánocích oslavujeme, že se Bůh stal v Ježíši Kristu člověkem. Pro křesťany je Boží vtělení výrazem neomezené Boží lásky k lidem, děťátko položené v jeslích mělo být radostnou zprávou pro všechny lid (Lukáš 2,10). Tak jako je každý z nás stvořen k obrazu Božímu (Genesis 1,27), skutečnost, že se Bůh stal v Ježíši člověkem, potvrzuje důstojnost každého člověka. Na žádného jedince ani skupinu lidí proto nelze nahlížet jako na „problém“, který je třeba vyřešit; každý člověk je hoden důstojnosti, protože každého miluje Bůh. Všichni jsme součástí jednoho lidstva, bez rozdělení na cizince a „domácí“.

Ježíš - uprchlík: S malým Ježíšem uprchli jeho rodiče, Marie a Josef, do Egypta, aby jej ochránili před Herodem, který měl v úmyslu ho zabít. Ježíš také prožíval dennodenní realitu římské okupace, věděl tedy, co znamená žít v nesvobodě a dodržovat nařízení potírající lidskou důstojnost. Ježíš se narodil jako bezdomovec, prožil tyranii a utrpení, ztotožňoval se s uprchlíky a s utlačovanými. Od nás žádá, abychom se podobně jako on dokázali smilovat a soucítit s těmi, kteří jsou zranitelní.

Ježíš - cizinec: Ježíš nám říká, že jak učiníme cizincům, tak učiníme jemu, že naše reakce na volání o pomoc je odpovědí na Ježíšovo volání (Matouš 25,40). Ve chvíli, kdy v cizinci rozpoznáme Pána, setkáváme se v onom druhém člověku s Boží přítomností. Tímto přístupem se nejen zbavíme rozlišování na „my“ a „oni“ ve

prospěch nového pojetí společného „my“; setkání s cizinci navíc přináší požehnání. Společně se stáváme lidmi.

Současný vývoj v Evropě a rozličné reakce na nově příchozí sledujeme s velkými obavami. Na základě Písma a jeho teologické reflexe, a zároveň s odkazem na výroky, které zazněly téměř před dvaceti lety na Evropském summitu v Tampere (1999), prohlašujeme:

- Považujeme za nepřijatelné, aby v rámci politiky „řízení migrace“ docházelo k situacím, kde se masové ztráty na životech po cestě do Evropy stávají normou a zneužívání a násilí jsou na denním pořádku. Je třeba vytvořit smysluplné způsoby bezpečného průchodu (např. přesídlování, humanitární víza, realistické politiky pracovní migrace) a pátrací a záchrannou službu na cestě do Evropy.
- Opětovně zdůrazňujeme pojmy formulované na summitu v Tampere, zejména „bezvýhradné dodržování práva žádat o azyl“ a „bezvýhradné a všezahrnující uplatňování Ženevské úmluvy“, které by měly sloužit jako vůdčí principy současné azylové politiky. Zde by měl být zahrnut faktický přístup k azylovému řízení pro všechny žadatele o azyl, bez ohledu na to, jakým způsobem a kudy se dostali do Evropy.
- Zlepšovat podmínky a chránit obyvatelstvo v regionech, odkud migranti přicházejí, je nadále velmi důležité, aby tamější lidé nebyli nuceni prchat. Dokud však důvody k migraci existují, měla by Evropa jakožto jeden z nejbohatších a nerozvinutějších regionů na světě přijmout svoji povinnost přijímat a chránit – nikoliv donutit třetí země k zastavení migrace do Evropy.
- Vůdčím aspektem při řízení migrace a zejména v otázce přijímání uprchlíků by měla být solidarita. Solidarita znamená, že silnější bedra na sebe berou více zodpovědnosti než ta slabší, ale také že každý přispívá, jak může.
- Neztotožňujeme se s ideou, že přijímání nově příchozích je ke škodě těch, kteří v Evropě momentálně žijí. Migrační politika by měla řešit konkrétní potřeby nově příchozích a zdůrazňovat jejich potenciál Evropu obohacovat, současně však ctít tradice a potřeby místních obyvatel.
- Diskuse na téma migrace a uprchlíků by měly být vedeny s důstojností, úctou, a pokud možno se soucitem. Šíření nepřesných, neověřitelných a rozdělovacích zpráv pouze znesnadňuje nelehký úkol společného soužití.
- Soužití lidí různého etnického a náboženského původu povede nevyhnutelně k občasným konfliktům, zejména s ohledem na rychle se měnící okolnosti. Soužití různorodých obyvatel může být zároveň obohacující i náročné. Prosíme o ochotu být tolerantní, mít dobrou vůli a konstruktivně se zapojovat.

Zavazujeme se k intenzivnější práci na formulování a naplňování vize společnosti, která se snaží o soužití a aktivní účast – jak pro nově příchozí, tak pro všechny obyvatele.

Podpořeno následujícími představiteli církví a vyznání, připraveno Komisí církví pro migranty v Evropě ve spolupráci s Konferencí evropských církví: